

Sygn. akt I C 513/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 sierpnia 2018 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni, Wydział I Cywilny

w składzie

Przewodniczący: SSR Adrianna Gołuńska-Łupina

Protokolant: st. sek. sąd. Małgorzata Świst

po rozpoznaniu w dniu 16 sierpnia 2018 r. w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa B. M.

przeciwko Gminie M. G.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej Gminy M. G. na rzecz powódki B. M. kwotę 820 zł. (osiemset dwadzieścia złotych) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 10 kwietnia 2017 roku do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od pozwanej Gminy M. G. na rzecz powódki B. M. kwotę 1315 zł. (jeden tysiąc trzysta piętnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. Nakazuje ściągnąć od pozwanego na Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gdyni kwotę 394 zł. 39 gr. (trzysta dziewięćdziesiąt cztery złotych 98/100) tytułem nieuiszczonych kosztów procesu.

Sygnatura akt: I C 513/17

UZASADNIENIE

Stan faktyczny:

Powódka B. M. jest właścicielem nieruchomości gruntowej położonej w G. przy ul. (...), dla której Sąd Rejonowy w Gdyni prowadzi księgę wieczystą nr (...). W budynku mieszkalnym posadowionym na tej nieruchomości znajduje się m.in. niewydzielony lokal mieszkalny oznaczony nr (...).

(okoliczności bezsporne ustalone w oparciu o wydruk z księgi wieczystej nr (...) k. 11-15)

Prawomocnym wyrokiem z dnia 8 listopada 2016r. wydanym w sprawie o sygnaturze akt I C 572/16 Sąd Rejonowy w Gdyni nakazał R. P., B. P. i J. P., aby opróżnili, opuścili i wydali powódce lokal mieszkalny położony w G. przy ul. (...). Jednocześnie Sąd ustalił, że pozwanym przysługuje prawo do lokalu socjalnego i nakazał wobec nich wstrzymanie wykonania eksmisji do czasu złożenia przez Gminę M. G. oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego. Przedmiotowy wyrok uprawomocnił się w dniu 25 stycznia 2017r.

(okoliczność bezsporna ustalona w oparciu o odpis wyroku Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 8 listopada 2016r. k. 4)

Do chwili wyrokowania pozwana Gmina M. G. nie przyznała R. P., B. P. i J. P. prawa do lokalu socjalnego i nadal zamieszkiwali oni w dotychczasowym lokalu.

(okoliczności bezsporne)

Pismem z dnia 22 marca 2017r. powódka wezwała Gminę M. G. do zapłaty kwoty 887 zł tytułem odszkodowania o jakim mowa w art. 18 ustawy o ochronie praw lokatorów za miesiąc luty 2017r. w terminie 14 dni. W piśmie tym powódka oszacowała wysokość miesięcznego czynszu najmu tego lokalu na kwotę 1.290 zł i wskazała, że były lokator dokonał zapłaty kwoty 403 zł, stąd domaga się zapłaty kwoty 887 zł.

Pismem z dnia 10 kwietnia 2017r. pozwana poinformowała, że nie ma podstaw do wypłaty odszkodowania jedynie na podstawie wezwania strony, bez sądowego badania jego zasadności oraz racji wszystkich stron postępowania i zapłata odszkodowania może nastąpić dopiero na podstawie prawomocnego wyroku sądu.

(okoliczności bezsporne ustalone w oparciu o wezwanie przedsądowe z dnia 22 marca 2017r. k. 5, pismo pozwanej z dnia 10 kwietnia 2017r. k. 6)

Wysokość możliwego do uzyskania przez powódkę wolnorynkowego czynszu najmu lokalu mieszkalnego położonego w G. przy ul. (...) zajmowanego przez byłych lokatorów za miesiąc luty 2017r., przy założeniu, że powódka miałyby możliwość swobodnego dysponowania tym lokalem w stanie opuszczonym przez osoby eksmitowane na podstawie prawomocnego wyroku sądu, wynosi 820 zł.

(dowód: pisemna opinia biegłego sądowego z zakresu szacowania nieruchomości i czynszów P. P. (2) k. 85-96 wraz z pisemną opinią uzupełniającą k. 138)

Ocena dowodów:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów oraz dowodu z pisemnej opinii biegłego sądowego z zakresu szacowania nieruchomości i czynszów P. P. (2).

Oceniając zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy Sąd nie dopatrywał się żadnych podstaw do kwestionowania wiarygodności i mocy dowodowej dokumentów w postaci zawiadomienia o wpisie w księdze wieczystej, wyroku eksmisyjnego oraz korespondencji stron. Podkreślić bowiem należy, iż dokumenty w postaci wyroku Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 8 listopada 2016r. i zawiadomienia o wpisie w księdze wieczystej mają charakter dokumentów urzędowych i w związku z tym korzystają one z domniemania autentyczności i zgodności z prawdą wyrażonych w nich oświadczeń, których w toku niniejszego postępowania żadna ze stron nie obaliła w trybie art. 252 kpc. W przypadku pozostałych wymienionych powyżej dokumentów mających charakter dokumentów prywatnych żadna ze stron nie kwestionowała autentyczności tych dokumentów ani nie zaprzeczyła, iż osoby podpisane pod tymi dokumentami nie złożyły oświadczeń w nich zawartych. Natomiast, bez znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy pozostawały przedłożone przez powódkę dokumenty w postaci umowy najmu innego lokalu mieszkalnego położonego w tym samym budynku, ofert najmu czy opinii biegłego sporządzonej w innej sprawie z udziałem tych samych stron. Jak wskazuje się w orzecznictwie opinią biegłego jest wyłącznie opinia sporządzona przez osobę wyznaczoną przez sąd w konkretnej sprawie, na podstawie uprzednio wydanego postanowienia dowodowego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 grudnia 1998r., I CKN 922/97, L.). Wedle doktryny taka pisemna opinia złożona do akt innej sprawy nie ma charakteru dowodu z opinii biegłego, może być jednak wykorzystana jako materiał pomocniczy przy ocenie opinii złożonych przez biegłych w danej sprawie (por. prof. dr hab. Elwira Marszałkowska-Krzesł (red.), Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz, wyd. 21, 2018). W związku z tym nie ulega wątpliwości, że opinia sporządzona przez biegłego J. Ś. w sprawie I C 1012/16 nie posiada waloru opinii biegłego w niniejszej sprawie. Nie może ona stanowić miarodajnego materiału dowodowego w przedmiotowej sprawie także z uwagi na zmianę okoliczności (np. remont budynku mieszkalnego). Wobec zakwestionowania przez stronę pozwaną środków dowodowych przydatnych do rozstrzygnięcia sprawy nie stanowiły również załączone przez powódkę oferty najmu czy umowa najmu innego lokalu mieszkalnego położonego w budynku przy ul. (...) w G..

Bez zasięgnięcia wiadomości specjalnych bowiem nie można stwierdzić, czy wskazane w tych dokumentach stawki odzwierciedlają stawki rynkowe. W przypadku tego typu dokumentów zawsze istnieje obawa, że dokumenty te zostały zebrane w sposób wybiórczy w celu potwierdzenia wygórowanego żądania strony. Zresztą z opinii biegłego wynika, że w przypadku stawek ofertowych za każdym razem należy dokonać ich korekty do stawek transakcyjnych. Zwykle bowiem stawki ofertowe podlegają negocjacom i ostatecznie przyjęte stawki umowne są niższe.

Natomiast, za w pełni wiarygodny dowód do rozstrzygnięcia sprawy Sąd uznał pisemną opinię przedstawioną przez biegłego sądowego z zakresu szacowania nieruchomości i czynszów P. P. (2). Sąd miał na względzie, że przedmiotowa opinia została sporządzona przez osobę posiadającą odpowiednią wiedzę fachową, po przeprowadzeniu oględzin nieruchomości i gruntownej analizie rynku lokalnego. W ocenie Sądu opinia została napisana w sposób jasny i zrozumiały, pozwalający na prześledzenie toku myślowego autora. Wnioski przedstawione przez biegłego w opinii są stanowcze i zostały dobrze uzasadnione, nie budzą żadnych wątpliwości w świetle zasad doświadczenia życiowego czy wiedzy powszechnej. Sąd miał również na uwadze, że biegły w sposób rzeczowy, rzetelny i przekonujący odniósł się do zarzutów zgłoszonych przez stronę powodową i obronił swoją opinię. Zważyć należy, iż strona powodowa zarzuciła biegłemu, że nieprawidłowo określił stan techniczny budynku jako średni, a nie jako bardzo dobry i błędnie przyjął, że w spornym okresie trwał remont budynku, który został ukończony dopiero we wrześniu 2017r., podczas, gdy – zdaniem powódki – w rzeczywistości remont ten został ukończony w listopadzie 2016r. i w spornym okresie budynku był już po kapitalnym remoncie. Na potwierdzenie swoich twierdzeń powódka przedłożyła dowody księgowe robót kończących remont. Odnosząc się do zarzutu powódki, biegły P. P. (2) wskazał, że z przedstawionych przez właścicielkę nieruchomości dowodów wynika, że dokumentują one jedynie część prac remontowych, a na jednej z faktur wprost wskazano, że dotyczy kosztów za I etap docieplenia ścian budynku. Nadto, podczas oględzin powódka miała poinformować biegłego, że remont trwał do września 2017r. Jednocześnie, biegły wyjaśnił, że wiarygodnym dokumentem potwierdzającym ukończenie remontu jest dopiero pozwolenie na użytkowanie, zgłoszenie do (...) ukończenia robot czy też dziennik budowy. Wreszcie, biegły zaznaczył, że do ukończenia pozostało jeszcze urządzenie terenu wokół budynku. Podkreślić należy, iż na rozprawie powódka sama potwierdziła, że nie wykonano dotąd podjazdu dla samochodów, co jednoznacznie wskazuje, że prace związane z urządzeniem terenu wokół budynku nie zostały ukończone. Nadto, powódka stwierdziła, że ocieplenie budynku nie obejmowało położenia tynku mozaikowego gramaplast, co może przekładać się na ocenę stanu budynku. W związku z powyższym, Sąd uznał, że opinia została przez biegłego sporządzona w sposób prawidłowy, przy uwzględnieniu stanu budynku na luty 2017r. i nie ma żadnych podstaw do kwestionowania ustalonej przez biegłego stawki czynszu.

Kwalifikacja prawna:

Podstawę prawną roszczenia powódki stanowiły przepisy art. 18 ust. 5 ustawy z dnia 21 czerwca 2001r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie kodeksu cywilnego (tekst jednolity Dz. U. 2014.150.) w zw. z art. 417 kc. Zgodnie z art. 18 ust. 5 ww. ustawy jeżeli gmina nie dostarczyła lokalu socjalnego osobie uprawnionej do niego z mocy wyroku, właścicielowi przysługuje roszczenie odszkodowawcze do gminy, na podstawie art. 417 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. z 2014 r. poz. 121). Natomiast w myśl art. 417 kc za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej ponosi odpowiedzialność Skarb Państwa lub jednostka samorządu terytorialnego lub inna osoba prawna wykonująca tę władzę z mocy prawa. W świetle art. 417 kc do przyjęcia odpowiedzialności pozwanej Gminy G. konieczne było zaistnienie łącznie trzech przesłanek: szkody po stronie powoda, niezgodnego z prawem działania lub zaniechania pozwanej przy wykonywaniu władzy publicznej oraz związku przyczynowego pomiędzy szkodą a zachowaniem pozwanej.

Przechodząc do oceny roszczenia powódki pod kątem przesłanek określonych w przepisie art. 417 kc należy wskazać, że pozwana nie kwestionowała tego, że w spornym okresie nie przedstawiła byłym lokatorom oferty najmu lokalu socjalnego i osoby te nadal przebywają w mieszkaniu nr (...) przy ul. (...) w G.. W związku z tym powódka jako właścicielka nieruchomości nie mogła wykonywać w stosunku do zajmowanej przez byłych lokatorów części nieruchomości wszystkich uprawnień, jakie przysługują jej na podstawie przepisu art. 140 kc, w szczególności nie mogła części tej nieruchomości wynająć i czerpać z tego tytułu pożytków. Brak możliwości wykonywania uprawnień właścicielskich do tej części nieruchomości spowodowany był wyłącznie brakiem dostarczenia byłym lokatorom

lokalu socjalnego. Powódka nie mogła bowiem samowolnie usunąć tych osób z lokalu, z uwagi na treść wyroku eksmisyjnego. Wobec powyższego zachowanie pozwanej Gminy należało uznać za bezprawne zaniechanie, gdyż zgodnie z art. 14 ust. 1 ustawy o ochronie lokatorów (...) obowiązek dostarczenia lokalu socjalnego ciąży na gminie właściwej ze względu na miejsce położenia lokalu podlegającego opróżnieniu. Zatem jest to obowiązek bezwzględny nałożony na gminę przez ustawodawcę. Dlatego, należało uznać, iż co do zasady, pozwana odpowiada za szkodę, spowodowaną nie dostarczeniem lokalu socjalnego eksmitowanemu lokatorowi, jaką ponosi właściciel z uwagi na niemożność swobodnego dysponowania należącym do niego lokalem. Już samo nie przedstawienie przez pozwaną oferty umowy najmu lokalu socjalnego, tj. nie wykonanie przez Gminę jej ustawowego obowiązku, stanowi zaniechanie w rozumieniu art. 417 § 1 kc i taki pogląd należy uznać za ugruntowany w orzecznictwie sądów powszechnych i Sądu Najwyższego. W wyroku z 18 lutego 2004r. V CK 253/03 L., Sąd Najwyższy stwierdził, że odpowiedzialność gminy nie jest uzależniona od wykazania winy, przeciwnie, podstawą roszczenia odszkodowawczego jest sam fakt niedostarczenia lokalu socjalnego osobie uprawnionej do niego z mocy wyroku sądowego. Z kolei w postanowieniu z 25 czerwca 2008r. III CZP 46/08 Biuletyn SN 2008/6, Sąd Najwyższy wskazał, że „treść art. 18 ust. 5 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie lokatorów (...) jest jednoznaczna. Stanowi on, że jeżeli gmina nie dostarczyła lokalu socjalnego osobie uprawnionej do niego z mocy wyroku, właścicielowi przysługuje roszczenie odszkodowawcze od gminy, na podstawie art. 417 kc. Stwierdzenie, że roszczenie odszkodowawcze przysługuje na podstawie art. 417 kc oznacza, iż brak jakichkolwiek przesłanek do wprowadzenia ograniczeń w zakresie stosowania tego przepisu, a w konsekwencji do stosowania art. 361 kc.”. Wobec powyższego Sąd uznał, iż została spełniona przesłanka bezprawnego zaniechania pozwanej Gminy M. G. przy wykonywaniu władzy publicznej.

Przechodząc do rozważań dotyczących poniesionej przez powoda szkody, należy wyjaśnić, że w niniejszej sprawie powódka domagała się wyłącznie odszkodowania obejmującego utracone korzyści (*lucrum cessans*) tj. możliwy do uzyskania w lutym 2017r. czynsz najmu za zajmowany przez osobę eksmitowaną lokal. Z tegoż względu bezpodstawne są zarzuty pełnomocnika powódki podniesione w piśmie procesowym z dnia 26 marca 2018r., iż wartość oszacowanego przez biegłego czynszu nie uwzględnia kosztów administracji oraz funduszu remontowego. Powódka nie zgłosiła takiego żądania w pozwie ani także w trakcie niniejszego postępowania. Mało tego, nie przedstawiła żadnych dowodów na potwierdzenie ponoszonych kosztów eksploatacyjnych czy opłat na fundusz remontowy. Zgłoszone przez nią dowody (np. oferty najmu) odnoszą się jedynie do potencjalnego czynszu najmu. Jednocześnie, podkreślić należy, iż w umowach najmu stawka czynszu stanowiąca wynagrodzenie za korzystanie z przedmiotu cudzej własności zwykle jest ustalona obok obowiązku pokrycia kosztów eksploatacyjnych. Zatem, nie ma żadnych podstaw, aby przyjąć, że w niniejszej sprawie obok utraconych korzyści powódka dochodziła również odszkodowania w postaci *damnum emergens*.

Wyjaśniwszy powyższą kwestię, podkreślić należy, iż w przypadku dochodzenia naprawienia szkody o charakterze nie osiągniętego zysku (*lucrum cessans*) koniecznym jest wykazanie przez właściciela nieruchomości, że w przypadku, gdyby stanowiący jego własność lokal, nie był zajmowany przez osoby prawomocnie eksmitowane, uzyskałby z tytułu jego najmu dochód w wysokości kwoty dochodzonej w pozwie. Zważyć przy tym należy, iż według poglądów zawartych w orzecznictwie, ustalenie szkody w postaci utraconych korzyści ma zawsze charakter hipotetyczny, gdyż polega na przyjęciu, na podstawie okoliczności, które wystąpiły po okresie spodziewanych korzyści, że korzyść w okresie poprzednim zostałaby osiągnięta. Jednakże utrata korzyści musi być przez żądającego odszkodowania udowodniona (art. 6 kc). Wprawdzie nie w sensie uzyskania co do tego pewności, ale z tak dużym prawdopodobieństwem, że uzasadnia ono w świetle doświadczenia życiowego przyjęcie, że utrata korzyści rzeczywiście nastąpiła (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 czerwca 2001r., IV CKN 119/01, LEX nr 52751; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 czerwca 2001r., IV CKN 382/00, LEX nr 52543). Ustalenie szkody w postaci utraconych korzyści ma wprawdzie charakter hipotetyczny, ale szkoda taka musi być przez osobę poszkodowaną wykazana z tak dużym prawdopodobieństwem, że uzasadnia ono w świetle doświadczenia życiowego przyjęcie, iż utrata korzyści rzeczywiście nastąpiła (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 stycznia 1999r., III CKN 133/98, LEX nr 1213618, wyrok Sąd Najwyższego z dnia 3 października 1979r., II CR 304/79, OSNC 1980/9/164). W innym orzeczeniu z dnia 26 stycznia 2005r., V CK 426/04, LEX nr 147221 SN podniósł, iż wykazanie szkody w postaci *lucrum cessans* z natury rzeczy ma charakter hipotetyczny. Nie sprzeciwia się to przyjęciu, że szkoda rzeczywiście powstała, jeżeli zostanie

udowodnione tak duże prawdopodobieństwo osiągnięcia korzyści majątkowej przez poszkodowanego, że rozsądnie rzecz oceniając można stwierdzić, iż poszkodowany na pewno uzyskałby korzyść, gdyby nie wystąpiło zdarzenie, w związku z którym ten skutek był niemożliwy. Podobnie przyjął Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 18 października 2000r., V CKN 111/00, LEX nr 52740, wskazując, iż przepis art. 361 § 2 kc w części dotyczącej utraconych korzyści wymaga przyjęcia hipotetycznego przebiegu zdarzeń i ustalenia wysokiego prawdopodobieństwa utraty korzyści. Ustawodawca nie wskazał bliższych kryteriów budowania tych hipotez, pozostawiając je wiedzy i doświadczeniu życiowemu składu orzekającego, stosowanym odpowiednio do okoliczności sprawy. Biorąc powyższe okoliczności pod rozwagę podkreślić należy, iż rzeczą strony powodowej było w niniejszej sprawie uprawdopodobnienie okoliczności, które w normalnym toku rzeczy doprowadziłyby do uzyskania utraconej korzyści. Nie wystarczy zatem, że strona powoła się na ogólną możliwość uzyskania korzyści – tj. brak możliwości dysponowania swoją własnością, gdyż w świetle powyższych rozważań powinna ona wykazać, że możliwość uzyskania utraconych korzyści (czynszu najmu) była realna w konkretnej sytuacji.

Zdaniem Sądu, w niniejszej sprawie powódka wykazała co do zasady, że w spornym okresie tj. w lutym 2017r. istniała możliwość wynajęcia przedmiotowego lokalu na wolnym rynku. Jak bowiem wskazał biegły P. P. (2) rynek wynajmu lokali mieszkalnych na obszarze dzielnicy D. jest średnio rozwinięty, a największy popyt istniał na lokale jednopokojowe i dwupokojowe (jak lokal powódki). Na podstawie opinii biegłego można stwierdzić, że z uwagi na standard wykończenia lokalu, jego umeblowanie i wyposażenie, lokalizacja czy stan techniczny budynku oferta wynajmu tego lokalu spotkałaby się z zainteresowaniem ze strony potencjalnych najemców w okresie objętym żądaniem pozwu. Według biegłego z tytułu najmu ww. lokalu w stanie w jakim się znajdował w spornym okresie właściciel mógł uzyskać czynsz w wysokości 820 zł. Zdaniem Sądu, mimo podnoszonych zarzutów, strona powodowa nie zdołała wykazać, że przyjęta przez biegłego wartość cechy „stan techniczny budynku” została określona w sposób nieprawidłowy. Z samych wyjaśnień powódki złożonych na rozprawie wynika, że ocieplenie budynku nie obejmowało położenia tynku mozaikowego gramoplast, a nadto nie zakończono urządzania terenu wokół budynku, w tym nie urządzono parkingu dla samochodów. Nadto, należy zauważyć, że cecha „stan techniczny budynku” miała najmniejszy wpływ na określenie wysokości stawki. Biegły oszacował wagę tej cechy na 10 %. W świetle złożonych przez biegłego wyjaśnień należało uznać, że stawka możliwego do uzyskania czynszu najmu w miesiącu lutym 2017r. została przez biegłego ustalona w sposób prawidłowy.

Mając zatem na uwadze wszystkie podniesione powyżej okoliczności – na mocy art. 18 ust. 5 ustawy z dnia 21 czerwca 2001r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie kodeksu cywilnego w zw. z art. 417 kc – Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 820 zł tytułem odszkodowania za szkodę poniesioną przez powódkę wskutek niedostarczenia przez pozwaną lokalu socjalnego byłym lokatorom. Ponadto, na mocy art. 455 kc i art. 481 kc Sąd zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia 10 kwietnia 2017r. do dnia zapłaty. Zważyć bowiem należało, że zobowiązanie dłużnika do naprawienia szkody spowodowanej czynem niedozwolonym jest zobowiązaniem o charakterze bezterminowym (por. wyrok SA w Poznaniu z dnia 9 listopada 2006 r., I ACA 575/06, LEX nr 298549; wyrok SA w Katowicach z dnia 8 marca 2013 r., I ACA 1043/12, LEX nr 1293605; wyrok SN z dnia 13 września 2012 r., V CSK 379/11, LEX nr 1223734; wyrok SN z dnia 8 marca 2013 r., III CSK 192/12, LEX nr 1289360). Zważyć należy, iż przed wniesieniem pozwu, pismem z dnia 22 marca 2017r. powódka wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 887 zł tytułem odszkodowania za niedostarczenie lokalu socjalnego miesiąc luty 2017r. w terminie 14 dni. W dniu 10 kwietnia 2017r. pozwana odmówiła wypłaty odszkodowania, stąd należy uznać, że w dacie tej była już gotowa do spełnienia świadczenia.

Natomiast w pozostałym zakresie – na mocy art. 18 ust. 5 ustawy z dnia 21 czerwca 2001r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie kodeksu cywilnego w zw. z art. 417 kc stosowanych a contrario – Sąd powództwo oddalił.

Koszty procesu:

Z uwagi na fakt, że powódka uległa tylko w niewielkim zakresie – na mocy art. 98 kpc – Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powódki całość kosztów procesu, na które składały się: opłata sądowa od pozwu (45 zł), zaliczka na poczet

wynagrodzenia biegłego (1.000 zł) oraz opłata za czynności fachowego pełnomocnika powódki – radcy prawnego w stawce minimalnej (270 zł) ustalona zgodnie z treścią § 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

Z kolei, na mocy art. 98 kpc w zw. z art. 5 pkt. 3, art. 83 i art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jednolity Dz. U. 2010.90.594 ze zm.) Sąd nakazał ściągnąć od strony pozwanej tymczasowo wyłożone przez Skarb Państwa – Sąd Rejonowy w Gdyni koszty opinii biegłego w kwocie 394,39 zł.